

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Nicolai Cavssini Trecensis E Societate Iesv, De Eloqventia
Sacra Et Hvmana**

Caussin, Nicolas

Coloniae Agrippinae, 1626

Amplificatur Definitio virtutis per inductionem. Capvt XXXVIII.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-68724](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-68724)

ciū concurrunt, duoque elementa corpus vnum partiuntur, & nouo, atque inaudito more fax super mare attollitur: ad quam, vt benignam, & humanam fortasse quispiam accessit, propior autem factus miserandum, atque incredibile spectaculum reperit, nauigationem sine gubernatione, naufragium sine tempestate. Sic presbyter cinis efficitur, immo ne cinis quidem, vti potest in aquis sparsus. Nec verò sacerdotij dignitas tanta fuit, vt honestiorem saltem mortem consequeretur, aut si non mortem, at certe sepulturam, quæ impijs etiam, & facilegis hominibus debetur.

πῶς αἰρε.

Amplificatur Definitio virtutis per inductionem.

CAPVT XXXVIII.

Amplificatio per inductionem. D. I. Chrysostomus in hom. 198. p. 572. oratione, quod nemo laeditur nisi a se ipso. s. Chrysostomus amplificationes plura habent suam verborum, & laxitatis.

Τὴν ποτ' αἶν ὄντιν ἰππῶν ἀρετὴν, ἄρα τὸ χρυσοῦν ἔχειν χαλινῶν, καὶ τελαμῶνας ταῖς ἐπιπέδους, καὶ τροματῶν δεσμῶν ἐκ σφρι- κῶν νημάτων συγκείμενον, καὶ τάπητας ποικίλους, καὶ χρυσοῦς, καὶ φάλαρα λιδοκόλληλα, καὶ πλοκάμους χρυσοῖς σχοινίοις συμπλεγμένους. ἢ τὸ δρομικὸν εἶναι καὶ εὐσκελῆ, καὶ βαρύνειν εὐρύθμημα, καὶ ἔπιπλῆσεν ἰππῶν πρῆπῆσας γενναῖα καὶ ἀνδρῖαν. κεκτῆσθαι τὰς ἀποδοχίμιας μακροῦς, τὴν δὲ ἐπιπέδου ἀρ- μύσσαν, καὶ δύνασθαι, καὶ ἐν παρατάξει μὴ ἀπολλεῖν φαίνεσθαι τὴν παρατήματ' ὅτι, καὶ ἵππων γενόμενης σώσειν τὸν ἀνάβατλον, ὅσκι εὐδελον δευταυτῶν ἰππῶν ἀλλετῆ, ὅσκι ἐκείνα, πῆ δὲ ὄντων καὶ ἡμιόνων, ποῖαν φύσιν ἀρετῆν εἶναι, οὐ τὸ δύνασθαι μὴ ἀεὶ ἐκκολίαις ἀβλοφροῦν, καὶ ῥαδίως τὰς ὁδοὺς διέκειν, καὶ πῶς ἔχειν σφρόντητι πῆσας μιμνήμενος; μὴ τὰ ἔλαθεν αὐτῶν περικείμενα σωτελεῖν. τι πρὸς τὴν οἰκείαν ἀρετὴν αὐτῶν φησὶν; εὐδαμῶς. ἀμπελον ἢ ποῖαν δαυμασόμενα; τὴν τοῖς φύλλοις κομῶσθαι καὶ τοῖς κλήμασιν ἢ τὴν τῶν καρπῶν βριθομένῳ ποῖαν ἢ ἀρετῆν ἐλάμει εἶναι φαμέν. ὅταν μεγάλας ἔχη τοὺς κλάδους, καὶ πολλὴν τὴν ἀπὸ τῶν φύλλων κόμην, ἢ ὅταν τὴν οἰκείαν καρπὸν ἀφίλη καὶ πανταχῶς

διασαρμένον ἐμφαίη; οὕτω δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων ποιῶμεν. διευκρινήσασθαι τὴν ἀρετὴν τὴν ἀνθρώπων, καὶ βλαβεῖν, εἶναι ἐκεῖνον νομισώμεν μόνον, τὴν αὐτὴν λυμανομένῳ. τί οὖν ὄντιν ἀρετὴ ἀνθρώπων; οὐ χρέματα ἵνα πέναν δέσσης, οὐδὲ ὑγίεια σώματ' ὅτι, ἵνα φοβῆται τὸ θῆν, οὐδὲ ἢ τῶν πολλῶν ὑπόληψις ἵνα ὑπὸ πύδης δόξῃ ἀν πονηρῶν, οὐδὲ τὸ ζῆν ἀπλῶς, καὶ εἰκῆ, ἵνα φοβερός ἐγγένηται ὁ θάνατ' ὅτι. οὐδὲ ἐλευθερία, ἵνα δὲ ἐλευθέρῳ φύγη ἀλλ' ἢ ἀλλήλων δογματῶν ἀκριβεία, καὶ ἢ κατὰ τὴν βίον δρθότης.

Quid ergo est virtus equi? nunquid aureum habere fenum, & huiusmodi cingula, stragulorum vincula ex sericis filis contexta, tapetes variatos, auroque intertextos, phaleras gemmis distinctas, comas aureis funiculis complicatas: an verò cursu esse veloce, curibus bene firmis, numerosè necesse, & ungulas habere generoso equo dignas, robore præditum esse, longis itineribus, ac bellis idoneo, posse & in acie magno animo, & in fuga equitem incolumem conferuere: an non perspicuū est, his, non illis equi virtutem contineri? A sinorum verò, & mulorum, quam virtutem esse diceres? an non posse onera commode gestare, itinera facile conficere, habere pedes, qui firmitate saxa imitentur: Num ea, quibus extimsecis circumdati sunt, aliquid ad virtutem ipsorum proprium conferre dicemus: nequaquam. Vineam deinde quam admirabimur? folijs comatam, & palmitibus, an fructu onustam? Quam etiam oliuæ virtutem esse dicimus: cum magnos habet ramos, & multam foliorum comam? an cum suum fructum vberem, & in omnes partes dispersum ostentat? Sic igitur etiam in hominibus faciamus: discernamus virtutem hominis, idque solum damnum existimemus, quod illam violet. Quid igitur est virtus hominis? non pecunia, vt paupertatem metuas: nec sanitas corporis, vt timeas morbum: non multitudinis opinio, vt suspectam habeas existimationem malam, nec vita per se sola sine accessione, certoque proposito fine, vt mors tibi formidabilis existat: nec libertas, vt seruitutem fugias, sed verè doctrinæ diligens studium, & vitæ honestas.

D. Gm. 10 p. 6.

uiti & am- aiis, sicut & huius- modi.

UNIVERSITÄTS- BIBLIOTHEK PADERBORN